

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **C. W.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek s. r. o., Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **D. H. L.**, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 6. 2014, č. j. CPR-3548-2/ČJ-2013-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2014, č. j. 4 A 31/2014 – 35,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2014, č. j. 4 A 31/2014 – 35, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10. 6. 2014, č. j. CPR-3548-2/ČJ-2013-930310-V237, a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 5. 2. 2014, č. j. KRPA 51641-109/ČJ-2011-000022 **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 12.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 6. 2014, č. j. CPR-3548-2/ČJ-2013-930310-V237, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), č. j. KRPA 51641-109/ČJ-2011-000022 ze dne 5. 2. 2014. Tím bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobkyně ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu jednoho roku, po kterou nelze umožnit žalobkyni vstup na území členských států Evropské unie. Žalobkyni byla uložena povinnost vycestovat do 45 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Okamžikem, kdy měla pozbyt oprávnění k pobytu na území ČR, by pozbyla i oprávnění k pobytu na území EU.

[2] Správní řízení bylo zahájeno 16. 8. 2011 poté, co se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu I. stupně, a následně bylo zjištěno, že žalobkyně není držitelkou žádného víza ani oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně v rámci správního řízení zjistil, že se žalobkyně uchylovala ke změnám identity. V září 2002 se pokoušela pod jinou identitou dosáhnout udělení azylu a v letech 2004 - 2006 vystupovala pod další identitou v řízeních o žádostech o povolení k dlouhodobému pobytu, o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu a o povolení trvalého pobytu. Dále byla v roce 2007 pod jinou identitou odsouzena za trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení podle § 150 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon.

[3] Při zkoumání přiměřenosti uloženého správního vyhoštění jako zásahu do soukromého a rodinného života správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně nejméně od 1. 1. 1999 do 16. 8. 2011 pobývala v České republice bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že žalobkyně dne 15. 6. 2011 podala žádost o dlouhodobý pobyt občana třetího státu. Své rodinné vazby začala se svým manželem budovat až v době, kdy byl její pobyt spojen s porušováním právních předpisů. Muselo jim proto být jasné, že může v budoucnu nastat doba, kdy žalobkyně bude muset opustit Českou republiku. Žalobkyně zde nebyla integrována na takovém stupni, že by jí to znemožňovalo návrat do Číny. Správní orgán I. stupně si byl vědom, že nezletilé děti nesmí být proti své vůli odděleny od matky, rodinní příslušníci žalobkyně ovšem nemají české občanství a po jejím vyhoštění nemusí zůstat na území České republiky. Veřejný zájem na vyhoštění žalobkyně pobývajících na území České republiky bez platného víza na dobu jednoho roku proto převažuje nad zásahem do jejího soukromého a rodinného života, který může pokračovat v její vlasti. Jde proto o zásah na základě zákona a ve veřejném zájmu, který respektuje princip proporcionality. Žalovaná se v rozhodnutí o odvolání žalobkyně s těmito závěry zcela ztotožnila.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Namítala zejména nepřiměřenost uložení správního vyhoštění jako zásahu do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V České republice totiž žije od roku 1998 spolu se svým manželem a třemi dětmi. Nejmladší z nich se narodilo v květnu 2011. Mají tu trvalý pobyt a komplexní zázemí. Dvě děti se v ČR narodily a po celou dobu tu žijí, díky čemuž jsou integrovány v české společnosti. Dokonce zde navštěvují i školu. Správní orgány podle názoru žalobkyně bagatelizovaly nemožnost návratu celé rodiny do Číny s ohledem na

politiku jednoho dítěte a přístupu k čínským občanům narozeným mimo území Číny. Není také pravdou, že žalobkyně neudělala nic za účelem legalizace svého pobytu. Dne 26. 10. 2010 totiž podala žádost o dlouhodobý pobyt. Žalovaná tuto skutečnost ignoruje. Odůvodnění jejího rozhodnutí je kvůli nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu nepřezkoumatelné.

[5] Městský soud žalobu zamítl. V odůvodnění odkázal na změny identity žalobkyně a pravomocný trestní rozsudek. Městský soud zhodnotil rodinnou situaci žalobkyně a uvedl, že správní vyhoštění se týká pouze členských zemí EU. Rodina žalobkyně se proto může přesídlit kamkoliv, kde jí bude udělen pobyt, bude-li takové povolení vůbec požadováno. Integrace žalobkyně do majoritní společnosti nebyla takového rozsahu, že by její návrat do Číny představoval problémovou reintegraci. Její život se i zde odehrával v užším kruhu čínské komunity, čehož důkazem je, že žalobkyně dosud neovládá český jazyk. Soud také přičetl žalobkyni k tíži, že se dlouhá léta nepokusila o legalizaci svého pobytu. Pokud tak učinila, jak tvrdí, až v roce 2010, bylo to pod tlakem situace. Žalovaná podle městského soudu dostatečně zvažila přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Tento postup odpovídal zájmu společnosti na tom, aby se na území státu nezdržovali cizinci, kteří svým dlouhodobým negativním postojem k dodržování zákonů dávají najevo svou neúctu k právnímu systému hostitelské země.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností, doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 2. 10. 2014. Zároveň s podáním kasační stížnosti stěžovatelka navrhla přiznání odkladného účinku ve smyslu § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tomuto návrhu Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 Azs 140/2014 – 25, vyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

[7] Kasační stížnost se opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a tvrdí, že rozsudek městského soudu je nezákonný a nepřezkoumatelný. Městský soud nedostatečně přezkoumal rozhodnutí správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Sám pak neodůvodnil svůj rozsudek přesvědčivým způsobem. Ve správním řízení byl zásadním způsobem porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), protože nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Současně byl porušen § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen bez jakýchkoliv návrhů zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch stěžovatelky.

[8] Další námitka stěžovatelky se týkala nepřezkoumatelnosti závěru ve vztahu k uložení správního vyhoštění jako takového a jeho celkové délce. Správní vyhoštění, zejména v délce, v jaké bylo stěžovatelce uloženo, je opatřením zcela neodpovídajícím okolnostem případu, zejména pak rodinnému zázemí stěžovatelky.

[9] Ve své hlavní kasační námitce stěžovatelka uvádí, že správní orgány nerespektovaly § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého nelze rozhodnout o správním

vyhoštění, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. Rozhodnutí o správním vyhoštění je evidentně zcela nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání a zasahuje nepřípustně do soukromého a rodinného života stěžovatelky, která dlouhodobě pobývá na území České republiky již více než 15 let. Plně se integrovala do společnosti a navázala zde základní životní vazby. Do České republiky přesídlila celá její rodina, a proto již postrádá tyto vazby na území domovského státu. Pokud bude muset opustit Českou republiku, nedokáže se o sebe sama bez pomoci své rodiny postarat. V Číně navíc bývalí emigranti dobře přijímáni. Možnost přesídlení celé rodiny do státu, kde bude stěžovatelka mít povolený pobyt, je utopistická. Při vyhoštění z území členských států Evropské unie stěžovatelka nemá možnost vycestovat jinam než do Číny. Děti stěžovatelky jsou však plně přivyklé zdejšímu způsobu života a jejich návrat do Číny je prakticky vyloučen. Kvůli politice jednoho dítěte jsou navíc rodiny s více dětmi v Číně perzekuovány. Možnými zásahy do soukromého a rodinného života stěžovatelky se ale správní orgány, a poté i městský soud, nezabývaly. Jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná.

[10] Stěžovatelka dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva namítá, že pokud je nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života absolutní překážkou správního vyhoštění, tím spíše musí být takový tvrzený zásah posouzen u žádosti o zrušení takového rozhodnutí. V případě nepřiměřenosti správního vyhoštění jako zásahu do soukromého a rodinného života má správní orgán povinnost takové rozhodnutí nevydat. Je třeba zohlednit zájem stěžovatelky na ochraně jejího soukromého a rodinného života oproti krátkodobému pobytu bez víza. Důvod pro uložení správního vyhoštění nekoresponduje se zcela zásadní újmou, jakou takový krok způsobí pro budoucí život stěžovatelky a její rodiny. Stěžovatelka je na území České republiky hmotně zabezpečena a má plnou podporu rodiny, o níž se stará, a která je zároveň schopna postarat se o ni.

III. Vyjádření žalované a osoby zúčastněné na řízení

[11] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, který nehodlá blíže komentovat. Zcela proto odkázala na shromážděný spisový materiál.

[12] Manžel stěžovatelky byl přípisem ze dne 2. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 – 39, jako osoba zúčastněná na řízení vyzván k vyjádření se ke kasační stížnosti stěžovatelky ve lhůtě 7 dní od jeho doručení. Této možnosti ovšem nevyužil a k návrhu žalobkyně se nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je přípustná.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109

odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Přitom přihlédl i ke skutečnostem, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.

IV. A) K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu

[15] Stěžovatelka namítá, že městský soud nedostatečně přezkoumal rozhodnutí správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a sám pak neodůvodnil svůj rozsudek dostatečným způsobem. Ve správním řízení nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch stěžovatelky. Rozhodnutí žalovaného proto mělo být krajským soudem zrušeno pro porušení ustanovení správního řádu o dokazování (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu).

[16] Podle Nejvyššího správního soudu je tato kasační námitka nedůvodná. Z § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69). Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že správní orgány postupovaly v daném řízení (vedeném *ex officio*) tak, aby zjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatelky. Při pohovoru byla navíc stěžovatelce dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohla v tomto smyslu i předložit důkazy. Stěžovatelka tak ovšem neučinila a ani v žalobě či kasační stížnosti žádné další skutečnosti, které měly být opomenuty, neuvedla. Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány přihlížely ke konkrétním okolnostem tohoto případu. To, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatelky, ještě neznamená, že tím porušily jednu ze základních zásad správního řízení. Městský soud proto v tomto ohledu nijak nepochybil.

IV. B) K námitce nepřezkoumatelnosti závěru o uložení správního vyhoštění jako takového a jeho délce

[17] Námitka stěžovatelky ve vztahu k uložení správního vyhoštění jako takového a jeho délce je taktéž nedůvodná. Správní orgán I. stupně náležitě odůvodnil, z jakých důvodů stěžovatelce uložil správní vyhoštění právě v délce jednoho roku. Výslovně uvedl, že vycházel ze závažnosti jednání stěžovatelky, délky jejího pobytu na území České republiky, jejího věku a zdravotního stavu, povahy a pevnosti rodinných vztahů, ekonomických poměrů, společenských a kulturních vazeb (viz § 174a zákona o pobytu cizinců). Dle vlastních slov pak výrazně přihlédl ke skutečnosti, že stěžovatelka má na území České republiky manžela a tři děti, kteří zde mají povolen trvalý pobyt. Uvedl okolnosti, ze kterých vycházel při úvahách o délce uloženého vyhoštění, a délka správního vyhoštění byla uložena v limitech zákona podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 – 36). Žalovaná jeho závěry potvrdila v rámci odvolacího řízení napadeným

rozhodnutím. Městskému soudu proto nelze ničeho vytknout, pokud v tomto aspektu neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí žalované.

IV. C) K námitce nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky

[18] Stěžovatelka dále namítala, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Při přezkumu tohoto zásahu je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, § 69; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, § 106).

[19] Nejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; z judikatury ESLP zejména *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).

[20] Stěžovatelka pobývala na území České republiky bez potřebného oprávnění po dobu více než 12 let. Lze pochybovat o dostatečnosti jejích sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát, které si za tu dobu vytvořila. Je také pravdou, že ve styku se správními orgány měnila svou identitu, a pod jednou z nich spáchala trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení. Ke změnám identity ovšem došlo v prvním případě v roce 2002 a ve druhém případě v letech 2004 – 2006. Za předmětný trestný čin byla odsouzena v roce 2007. Šlo však o méně závažný trestný čin, za jehož spáchání byl stěžovatelce uložen pouze trest propadnutí věci a peněžitý trest ve výši 20.000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody v délce dvou měsíců. Od těchto protiprávních jednání uběhlo v době rozhodování žalované 7 a půl roku, v případě první změny identity dokonce skoro 12 let. Od konce období neoprávněného pobytu, které vzal správní orgán I. stupně spolu se žalovanou v potaz při rozhodování o správním vyhoštění, uběhly v době rozhodování žalované cca 3 roky. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by

stěžovatelka svým následným chováním jakkoliv nadále porušovala veřejný pořádek. Stěžovatelka se naopak pokoušela napravit svůj pobytový status, když 15. 6. 2011 (tj. necelý měsíc po narození jejího nejmladšího dítěte) podala žádost o dlouhodobý pobyt. O dva měsíce později se také dobrovolně přihlásila správnímu orgánu I. stupně.

[21] Ke kritériím týkajícím se soukromého a rodinného života stěžovatelky je třeba uvést, že její manžel a jejich tři děti mají na území České republiky trvalý pobyt. Nejmladší dítě stěžovatelky se narodilo 20. 5. 2011. Druhému nejmladšímu dítěti bylo v době rozhodování žalované 12 let. Nejstarší dítě, narozené v roce 1995, pobývá na území České republiky od roku 2006. Dvě děti se jí v době neoprávněného pobytu narodily a dříve narozené dítě do České republiky v době neoprávněného pobytu stěžovatelky přicestovalo. Je pravda, že stěžovatelka založila a rozvíjela svůj život až v době svého nelegálního pobytu. Nejvyšší správní soud však musí zdůraznit, že v případech týkajících se dětí hrají při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného života zcela zásadní roli jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, 6. 7. 2010, stížnost č. 41615/07, § 135). ESLP v minulosti již shledal porušení čl. 8 Úmluvy v situaci, kdy vnitrostátní orgány nepřikládaly dostatečnou váhu nejlepším zájmům dítěte (viz např. *Nunez proti Norsku*, cit. výše, § 84). Zejména pokud je manžel vyhošťované osoby zaměstnán a zajišťuje rodinu po finanční stránce, je třeba zajistit dostatečnou péči o vychovávané děti. Nelze také odhlédnout od neodmyslitelného psychického tlaku, který na stěžovatelčinu rodinu celé řízení o jejím správním vyhoštění vytváří (srov. *Jeunesse proti Nizozemsku*, cit. výše, § 119).

[22] Soukromý a rodinný život stěžovatelky by byl v případě realizace správního vyhoštění narušen v podstatné míře. V této konkrétní věci je třeba vzít na zřetel vysokou důležitost a zásadní omezení nejlepších zájmů stěžovatelčiných dětí. K tomu je nutno připočíst výše uvedený psychický tlak, kterému celá rodina čelí. Míra uspokojení protichůdného zájmu na ochraně veřejného pořádku by však vzhledem k tomu, že je správní vyhoštění uloženo pouze na dobu 1 roku, byla velmi nízká. S ohledem na okolnosti této věci Nejvyšší správní soud považuje za sporné, zda je daný zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky vůbec schopný sledovaného legitimního cíle dosáhnout. Vzhledem k velkému časovému odstupu od stěžovatelčina protiprávního jednání, které jí bylo správními orgány přičteno k tíži, se uložené správní vyhoštění spíše mívá svým účinkem. Právě s ohledem na časový odstup od jednání, kterým stěžovatelka narušovala veřejný pořádek, a se zřetelem na nejlepší zájmy jejích dětí (zejména nejmladšího čtyřletého), by podle Nejvyššího správního soudu nebyla dosažena spravedlivá rovnováha mezi ochranou rodinného života stěžovatelky a ochranou protichůdného veřejného zájmu na jejím vyhoštění. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud došel k názoru, že je tato kasační námitka důvodná, protože uložené správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatelky. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců proto rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky nemělo být vydáno.

[23] Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že závěr o nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatelky vychází z konkrétních skutkových okolností této věci. Nelze jej zobecňovat v tom smyslu, že by rodinný život a nejlepší zájmy dětí měly vždy paušálně převážet nad veřejným zájmem na vyhoštění konkrétní osoby. V každém konkrétním případě je naopak nutné vycházet

z výše uvedeného desatera kritérií, které dovodil ve své judikatuře ESLP. Jejich hodnocení může na odlišném skutkovém základě vést k opačným závěrům, než ke kterým se ve věci stěžovatelky přiklonil Nejvyšší správní soud.

V. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na shora uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud o zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně. Pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu přitom není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namíste pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[25] V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jsou dány důvody k postupu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně totiž nemůže obstát z obdobných důvodů jako rozsudek městského soudu. Žalovaná a správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí nesprávně vypořádaly s otázkou přiměřenosti správního vyhoštění jako zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. budou správní orgány při dalším rozhodování ve věci vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu (k možnosti obdobného postupu srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 As 78/2012 - 35, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 - 42). Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že tento rozsudek nevytváří překážku pro případné nové rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky, pokud se v budoucnu dopustí protiprávního jednání, díky kterému již při hodnocení přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života převáží veřejný zájem na jejím vyhoštění.

[26] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení stěžovatelky tvoří mimosmluvní odměna jejího zástupce podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Nejvyšší správní soud proto přiznal stěžovateli částku 3.100 Kč za tři úkony právní služby, spočívající v podání žaloby, účasti na jednání před soudem a podání kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Dále přiznal třikrát částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenou (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože advokát stěžovatelky doložil, že je plátcem daně

z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést podle zvláštního zákona z odměny za zastupování a náhrad, a to o 2.142 Kč. Celková náhrada nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti tedy činí 12.342 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci na účet advokáta Mgr. Petra Václavka do 30 dnů od právní moci rozsudku.

[27] Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřiznal nárokové náklady za „účast u úkonu“ a převzetí věci. V řízení o kasační stížnosti se nekonalo ústní jednání, není proto zřejmé, co měla stěžovatelka „účastí u úkonu“ na mysli. K převzetí věci v řízení o kasační stížnosti také nedošlo, protože ze spisu vyplývá, že Mgr. Petr Václavek stěžovatelku zastupoval již v řízení před krajským soudem. Z obdobného důvodu ostatně Nejvyšší správní soud nepřiznává stěžovatelce mimosmluvní odměnu jejího zástupce v řízení před krajským soudem, protože ze spisového materiálu vyplývá, že jí zastupoval již ve správním řízení. Nepřebíral proto novou věc, která by vyžadovala jeho přípravu za účelem seznámení se s ní.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu